

BORDÁS MÁTYÁS

Gyászban

Gyászban, örökös jajban
fásul az elme, hallgat,
betömődnek a fülek,
bezárul a test, lélek,
sírásra görbül a száj,
de nem szól a kín, csak fáj,
csak könnyek fakadoznak,
gyilkos táncukat ropják,
bőr alá furakodnak,
koponyák dzsungelében
viszik a bajt, a szégyent,
sietve csobbannak a
vér bíbor tengerébe,
mint kagylók, rakódnak rá
a szív ledermedt, torzult
peremére, hogy lássák
iszonyú, vak tusáját,
hogy lássák, miként szűkül
be a világ ökölnyi
térbe, az emberhangyák
tolongását, ahogyan
szétpukkad minden érdem,
ahogyan az elmúlás
örökös rohanása
lelógó mellekkel, mű-
vesékkal, parókákkal
hajjigálja a népet,
ahogyan a kicsúfolt
szellem, mint döglött veréb,
belefagy a gondok si-
vár és borús telébe,
ahogyan az emlékek
terrorakciói bút,

rettegést robbantanak
az elme halk terébe,
ahogyan „ész koccan az
észhez”, ahogyan az il-
lanó öröm fájdalom-
bumerángxént hullik le
a tűnődők szívére,
ahogyan a halál rút
gebéi menetkészen
ácsorognak a percek
tömlöcében, ahogyan
pokol hullik a mennybe,
ahogyan az angyalok,
rohadt almák, a semmi
szemeteskosarába
esnek, ahogyan csenddé
szakadoznak a lármás
nagyvárosi nagy estek,
ahogyan eltűnnek mind
a bűn síkatorain,
kik megváltani jöttek,
ahogyan eltűnnek vesz-
tesei a Nagy Ügynek,
a sok kis nemzet, egymás
acsarkodásaiba veszve,
s ahogyan a győztesek,
„a medvebundás győzők”
kezeiben nem ing meg a
világos vérrel telt pohár,
hogy lássák, nincs már öre
c hitvány Rendnek, csak gyász,
csak a gyász visít a csöndbe.